

เมื่อฉันเป็น แม่...ภรรยา คนทำงาน...และ นักเรียน

โดย: แม่ ชาโพน

ฉันเป็นแม่อีกคนหนึ่ง que เลือกอยู่บ้านเลี้ยงลูก จนกระทั่งลูกไปโรงเรียน ซึ่งกว่าลูกสามคนจะไปโรงเรียนทั้งหมดก็กินเวลาร่วมสิบปี การอยู่บ้านเลี้ยงลูกเองนั้นไม่ใช่เพราะฐานะดี แต่เป็นเพราะความเชื่อที่ว่าเมื่อได้รับสิทธิพิเศษในการเป็นแม่ก็ควรทำหน้าที่แม่ให้เต็มที่ ซึ่งเต็มที่ของแต่ละคนนั้นก็แตกต่างกัน สำหรับฉันได้รับคำแนะนำจากพี่น้องคริสเตียนว่าให้ใช้เวลาอยู่กับลูกให้มากที่สุดในช่วงสิบขวบแรกของชีวิตลูก เพื่อสร้างรากฐานและปลูกฝังสิ่งสำคัญในชีวิตให้เขาตาม que ควรจะเป็น คำแนะนำนี้ทำท่ายให้ลองคิดว่าเมื่อแม่ให้ความสำคัญสูงสุดกับการเลี้ยงดูลูกในทางของพระเจ้าแล้วจะอดอยากขาดแคลนหรือไม่ แต่บทพิสูจน์ตลอดเวลากว่าสิบปีที่ผ่านมาแสดงให้เห็นแล้วว่าพระเจ้ายิ่งใหญ่เหนือปัญหาที่เราห่วงกังวล ปัจจุบันฉันจึงยังคงดูแลลูกในเรื่องเสื้อผ้า อาหาร รับผิดชอบไปโรงเรียน สอนการบ้าน เป็นที่ปรึกษา เป็นเพื่อนเล่น อ่านพระคัมภีร์และนิทานก่อนนอน และอื่น ๆ แต่อีกไม่นานภาระหน้าที่อันเต็มไปด้วยความผูกพันเหล่านี้ก็จะเปลี่ยนไปตามวันของลูก

นอกจากจะเป็นแม่เต็มเวลาแล้ว ฉันก็ยังเป็นภรรยาที่ต้องดูแลปรนนิบัติสามี ให้ความช่วยเหลือร่วมทุกข์ร่วมสุขกันตามที่ได้สัญญากันต่อหน้าพระเจ้าและพี่น้องแบกหรือในวันแต่งงานว่าความผูกพันนี้จะจบก็เมื่อตายจากกันเท่านั้น ฉะนั้น การอยู่ร่วมกันฉันสามีภรรยาจึงต้องมีการรับผิดชอบด้วยกันทั้งคู่ ใครจะรับภาระหนักกว่าใครนั้นก็ขึ้นอยู่กับจังหวะของสถานการณ์ในครอบครัว ที่สำคัญฉันรู้เพียงว่าฉันทำหน้าที่ภรรยาด้วยความรักและมีความสุขตามอัธยาศัยแล้ว

อาจมีคุณแม่หลายคนที่ไม่ต้องทำงานเลี้ยงชีพแต่ฉันต้องทำเพราะเห็นว่ามีเวลาพอที่จะทำอะไรให้เป็นประโยชน์ได้ โดยอาศัยความรู้ความสามารถที่ร่ำเรียนมาให้เกิดดอกออกผล ประกอบกับวิทยาการที่ทันสมัยในปัจจุบัน ช่วยให้ฉันสามารถทำงานเขียนแปล และจัดรายการวิทยุได้ในขณะที่เลี้ยงลูกไปด้วย ทำให้ชีวิตไม่จำเจน่าเบื่อและไม่มีเวลาพอสำหรับเรื่องไร้สาระ

แต่ชีวิตไม่น่าจะมีเพียงครอบครัวและงานอาชีพเท่านั้น ฉันมองว่าการเรียนเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกคนและควรเรียนอย่างสม่ำเสมอ เรียนเพื่อพัฒนาตัวเองในด้านต่าง ๆ ที่เห็นว่าจำเป็น ดังนั้นหลังจากที่ฉันเรียนรู้และฝึกปฏิบัติการเป็นแม่ ภรรยา และคนทำงานตามความถนัดแล้ว ฉันยังไปเรียน

เพิ่มเติมในระบบสถาบันซึ่งก็เพิ่มภาระเข้ามาอีกพอสมควร อย่างน้อยก็ต้องทำการบ้านให้เสร็จทันกำหนดและต้องเรียนจนจบหลักสูตรเพื่อให้ดูเป็นคนมีความรับผิดชอบที่เรียนจนสำเร็จ

ทุกวันนี้ดูเหมือนมีภาระรับผิดชอบมากมาย แต่นั่นก็พอใจและพยายามทำทุกอย่างให้สำเร็จ ล่วงไปตามที่ควรจะเป็น โดยคิดเสมอว่านี่ก็เป็นเพียงช่วงจังหวะหนึ่งของชีวิตเท่านั้น ไม่มีอะไรจริงจัง ยั่งยืน รวมถึงความท้อแท้ เหนื่อยล้า ทุกข์ใจ ฯลฯ ที่แะมาเยี่ยม มีบทกวีบทหนึ่งที่ทำให้แรงบันดาลใจทุกครั้งที่ได้อ่าน เพื่อผลักให้เกิดความมุ่งมั่นไปสู่เป้าหมายและดำรงชีวิตอย่างมีคุณค่าเหนือสภาพแวดล้อม บทกวีที่ชื่อว่า “ณ ที่ใดดวงใจมิไหวหวั่น” ของท่านระพินทรนาถ ฐากูร ปราชญ์ชาวอินเดีย ถอดความโดยอาจารย์เรื่องอุไร กุศลาสัย ความว่า

ณ ที่ใดดวงใจมิไหวหวั่น

ไม่พริ้งพริ้นหวั่นระแวงแห่งนงาย

ณ ที่ใดอยู่ได้ด้วยเกียรติพราย

มิต้องก้อมเสียดวายผู้ใดเลย

ณ ที่ใดไร้ซึ่งอวิชา

ล้วนวาจาต่อสัจย์จัดเฉลย

ณ ที่ใดโลกหล้าพาเสวย

ไม่เฉยเมยเกี่ยววิรุชประทุษฐ์กัน

ณ ที่ใดมีความพยายามยิ่ง

อุตสาหะเพื่อสิ่งสมบูรณ์มัน

ณ ที่ใดธารใสแห่งเหตุนี้

ไม่เหือดแห้งไปพลันด้วยซาชิน

ณ ที่ใดดวงใจจรดล

สู่สถลแห่งกรรมกระทำสิ้น

อีกพลังจิตตาเป็นอาจิน

ขอสวรรค์โปรดยินดลบันดาล

มาตุภูมิข้าไซ้ไร้ได้สัจจร

สู่นครอันบาราศเรื่องราวฉาน

ณ ที่นั้นขอพระโปรดประทาน

ให้สัมฤทธิ์กิจการสมใจ เทอญฯ

ที่มา : เพื่อนผู้นำ, ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 ตุลาคม - พฤศจิกายน 2000, หน้า 49.